

268

11702

STELIAN

POPESCU

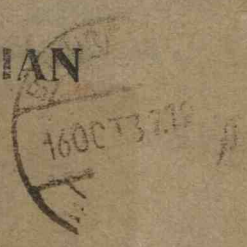
**DIN TOATE PUNCTELE
DE VEDERE**

DE

MIRCEA DAMIAN

H 777322

1582

6

Editura Ziarului „LUMEA ROMÂNEASCĂ”

Str. Doamnei, București I. — Octombrie 1937

813.B.4 (049.2)

32 (R.B. (001))

92

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

COTA: I/55330

560/04

DE ACELAȘ AUTOR:

„EU SAU FRATE-MEU ?”, — Editura „Ramuri”.

„CELULA NR. 13”, — Editura „Vremea”.

„DOUĂ ȘI-UN CĂȚEL”, — Editura „Cugetarea”.

„BUCUREȘTI”, — Editura pentru Literatură și
Artă „Regele Carol II”.

„DEACURMEZIȘUL”, — roman, Editura „Alcalay”.

„OM”, — roman, Editura „Cartea Românească”.

„GHEORGHE I. MARIN”, — roman, Editura „Na-
ționala Ciornei”.

B.C.U. Bucuresti

C20042992

RS 227/10

av. 2795

158

Trăiască don' Stelian Popescu Ura!... Ura!... Ura!... U...

Am mai înșipt odată condeiu în solzii d-lui Stelian Popescu, acum vre-o 7—8 ani. Numai odată. Dar atât de crâncen, încât mi se pare că mă țin minte și astăzi. D'atunci „marele ziar” nu mi-a pomenit numele decât de vre-o trei ori, numai din greșeală și numai lângă alte nume. Așa este domnul Stelian Popescu : nu iartă, și nu uită.

În ultimii ani, am vrut să ridic în mai multe rânduri, condeiu împotriva „marelui român”, și să fac din el un fel de crap la proșap. Să-l spintec, adică, dealungul, să-i scot măruntaele și să-l perpelesc la jeraltecul tuturor infamiilor dumisale. Dar n'am avut o gazetă la 'ndemână.

O am acum, și vreau să-i spun „marelui patriot” câteva cuvinte pe românește.

★

Înainte de a începe, însă, e bine să precizez, odată pentru totdeauna, câteva lucruri :

Nu fac nici o politică. Am prieteni și vrășmași în toate partidele, pe care-i iubesc și îi urăsc deopotrivă și dincolo de orice considerații politice. Sunt român. Mai mult : sunt țaran. Sunt cel dintâi din neamul meu, care știu carte.

Așa.

Dar cu toate astea, închipuiți-vă că nu pot să fiu lângă d. Stelian Popescu, nu pot să fiu „naționalist” ca d. Stelian Popescu, nu pot să fiu „pa-

09/10/1960

6

356/8

triot" ca d. Stelian Popescu, și nu pot să-mi pângăresc tinerețea așa cum și-a pângărit-o d. Stelian Popescu.

Știu : orice păcătos care a scăpat nepedepsit de legile țării, la bătrânețe devine pios, moralist și patriot. Înălță biserici din banii strânși cu sudoarea altora, dă lecții de patriotism și lovește cu biciuși de vâlvătăi moravurile pe care le-a practicat o viață întreagă, și prin care a ajuns.

Dacă ar fi numai atâta, — treacă-meargă. Ți-ai spune în gând : „o pușlama bătrână”. D. Stelian Popescu vrea să fie însă cu tot dinadinsul un steag, un Apostol, un stâlp. D. Stelian Popescu dă sfaturi tuturor, vorbește ca un stăpân, nu admite replici, se răfoește în dreapta și'n stânga, se'n-crunță la cutare ministru, sau la cutare demnitar, te'nvață să tușești românește... Iar dacă nu citești „Universul” și nu-i trimiți o telegramă solemnă de „adeziune”, te'njură de mamă și te proclamă solemn și agramat „coadă de topor”. Iar toată lumea aceea de gură-cască, toți „patrioții”, toți „bunii români”, strigă entuziasmați : „trăiască Don' Stelian Popescu, marele român” !

★

„Marele român” ? !

Ce 'nseamnă asta ? Intrucât este mai mare român Stelian Popescu decât mine și decât dumneata ? Este mare român d. Stelian Popescu fiindcă a vrut să vândă nemților ziarul „Universul” ? Este mare român fiindcă jefuește un munte în țară, cu țărani lui și cu pădurile ? Este mare român fiindcă a cerut expulzarea jidanului Marton Herz pentruca a doua zi după isgonirea odiosului registor să preia „Universul” reprezentanțele tuturor gazetelor și cărților străine pe care le avusese acesta ? Este mare român fiindcă își speculează redactorii, români și ei, jidani și ei, pe ici, pe acolo ? Este mare român pentrucă strigă în fiecare zi în zăinață cu litere de-o șchioapă în „Universul” : jos jidanii ? Este mare român pentrucă în chestiuni de afaceri colaborează cu aceiași jidani pe

care, la gazetă, îi vrea prăjiți în tigăe, ca pe niște simpli bibani ?

„Marele patriot ?”

Serios ? Unde a făcut d. Stelian Popescu războiul ? Mare patriot pentru că strigă în fiecare zi „jos Ungaria ?” Mare patriot pentru că denunță autorităților pe un pârlit de funcționar care s'a exprimat cam stâlcit în românește, în vreme ce dumnealui se luptă cu gramatica de trei ori pe săptămână ? Mare patriot pentru că reclamă postulul de jandarmi respectiv pe-o Iulișca oarecare, fiindcă „a combinat” așa fel panglicele din coade și dela gulerul bluzei, încât... a ieșit tricolorul maghiar, deși în multe cazuri numita Iulișca s'a dovedit a fi o româncă adevărată ? Mare patriot fiindcă publică toate smiorcăelile lui I. Al. Brătescu-Voinești, dușosul scriitor și păstrăvar ? Mare patriot fiindcă și-a ridicat palat și s'a îmbogățit dumnealui și numeroșii dumisale gineri, pe spinarea unei țări care mai crede în Apostoli și în izbăvitori ?

Mai sunt și alți „mari români”, „mari patrioți” și „naționaliști”. Nu știu cum se face însă, că toți marii naționaliști în frunte cu mai marele Stelian Popescu, sunt oameni foarte bogați.

★

D. Stelian Popescu a fost zgâlțâit de foarte multe ori, foarte violent și cu documente foarte autentice. S'a clătinat rău de tot, a pierdut mulți solzi din armură, dar și-a revenit. Adversarii, fiind oameni politici n'aveau nici un interes să-l doboare, ci numai să-l compromită. A urmat bătălia Universul-Dimineața. Care nu a fost o bătălie pe chestiuni de principii și de ideologii precum pretinde d. Stelian Popescu, ci a fost o luptă pentru pâine. În termeni tehnici : o luptă pentru tiraj.

Românism, Naționalism, Patriotism, nu înseamnă altceva pentru d. Stelian Popescu, decât bani și putere. (Aduceți-vă aminte că în timpul războiului, naționalismul și patriotismul d-lui Stelian Popescu, nu au rezistat decât până când mareșalul

von Makensen l-a arătat un teanc de hârtii de bancă).

Așa dar, d. Stelian Popescu a putut să ridice capul, semeș, după fiecare bătălie, și să declare că adversarii au fost oameni politici corupți care au tăbărit asupra dumnealui pentrucă „i-a denunțat opiniei publice”; sau au fost jidani și jidoviți, care au căutat să-l distrugă, „fiindcă luptă pentru ideea națională, etc., etc.” (Trebuie să adaug că și în luptă, ca și în viață, d. Stelian Popescu s'a strecurat tot prin... apă. Nu a purtat luptă dreaptă. N'a privit în ochi. N'a lovit în față. A fost perfid și infam. A trucat fotografiile, a răstălmăcit texte. Iar când un adversar a murit, i-a scuipat peste mormânt. Cazul Stere).

★

Noi nu suntem oameni politici. Noi nu suntem jidani. Noi nu suntem vânduși jidanilor. Noi n'am fost întreținuiți de babe și în general de nimeni.

Trăim din munca noastră, gândim cu capul nostru, scriem cu condeele proprii. Și, — dacă mai e nevoie s'o repet, — suntem români. Ei bine, ca români pornim împotriva lui Stelian Popescu și împotriva „Universul”-ui. Știu : Stelian Popescu e un pește bătrân și năpârliț. El se crede crap, iar pe noi toți, toată țara asta care l-a îmbogățit, — ne crede mormoloci. Nu. Stelian Popescu e numai un pește bătrân. Nici crap, nici nisetru, nici rechin. Un pește, atât. Nu mai e bun nici de grătar, nici de sămânță. Nu-i dorim sfârșitul. Doamne păzește ! Las' să trăiască până i-o veni rândul. Că Dumnezeu nu lovește cu băta și nu lovește întotdeauna direct pe păcătos.

★

Vrem să-i dovedim însă veșnicului naționalist, că mai este și altă țară în afară de țara pe care o îmbată în fiecare zi cu apă rece. Vrem să-i dovedim că nu are nici o calitate, absolut nici-una, că nu are nici-un merit, absolut nici-unul, să facă pe monitorul și pe dascălul de patriotism.

Bărbatul care a răsărit din osânza unei babe și

care și-a însușit o întreagă instituție prin cunoscutele procedee, — nu este bărbat și cu atât mai puțin nu poate fi un îndrumător, un despicător de drumuri. Dacă totuși Stelian Popescu a rezistat până astăzi; dacă totuși a ridicat mereu glasul și nuiua, — este vina, nu a marelui public care habar nu are de viața și moralitatea cutărui personaj, — ci a celor ce au avut puțința să-l demaște până la os, și n'au făcut-o. Gândiți-vă că Stelian Popescu toată viața a făcut numai pescărie.

Întâi pe spinarea unei babe, apoi pe spinarea diverselor partide, diverșilor oameni politici, diveselor instituții. În cele din urmă „s'a retras din politică” și a început să facă pescărie pe spinarea naționalismului. Între timp, averea i-a crescut, palatele i-au crescut, averea ginerilor a crescut, moștenirea nepoților a crescut.

Asta înseamnă naționalism ?

Asta înseamnă patriotism ?

★

Stelian Popescu, împarte țara în două: de partea asta — jidanii și jidoviții; de partea cealaltă, — bunii români, adică cititorii ziarului „Universul”, care publică totodată în numitul ziar eventualele reclame și eventualii morți, la locurile respective, cu prețuri foarte ridicate. Cu jidanii de care are nevoie marele român, precum și cu cei ce îi fac publicitate, — bine'nțele că se schimbă lucrurile. Căci marele naționalist are un principiu: „NICI UN AC DELA JIDANI, — NUMAI BANI”.

Noi ne legăm să dovedim că Stelian Popescu este un pește râios și o râie a țării.

Stelian Popescu din alt punct de vedere

În „Universul” de alaltăeri, a apărut un articol cu titlul acesta: „Polemică ?” În care Stelian Popescu mă denunță opiniei publice și „bunilor români” că sunt pușcăriaș, și mă bagă în aceeași căciulă cu Zdrelea, cu Mărunțelu, cu Coroiu... Dar

„marele român” uită să spună pentru ce am stat la închisoare.

În acelaș articol, ceva mai la vale sau ceva mai la deal, nu-mi aduc aminte, sunt învinuit că numele meu adevărat este Nicolae Mătușa. Da, Mătușa mă chiamă de-acasă. Dar nu Nicolae,—ci Constantin. Constantin Mătușa, ăsta e numele meu.

Pușcăriaș, ai ?

Domnule Stelian Popescu, ești un mișel și un ticălos. De ani de zile și mai ales de când cu convertirea la naționalism, ai folosit metodele cele mai infame ca să-ți dobori adversarii. Ai mușcat pe la spate ca jigodiile acelea fricoase care s'ascund pe urmă în porumb, sau te latră, vitejește, din poartă. Ai lovit pe la spate și te-ai ascuns pe după condeiul modest al cutărui redactor plătit cu leafă de mizerie. Ți-ai asmuțit întotdeauna slugile care au vărsat hârdale de lături asupra atâtor oameni de treabă, iar când ți s'a cerut socoteală te-ai pitulat în dosul „ideii de neam”. Când ai adus o învinuire cuiva, n'ai suspunat-o cu dovezi, ci cu injurii. În fiecare zi, de atâta amar de vreme, publici într'o anumită pagină nume onorabile de români care nu-ți sunt pe plac, atârându-le de coadă tinicheaua tuturor infamiilor pe care le poate scorni mârșava dumitale fantezie. După aceea, îi lași pe bieții oameni pradă disprețului public. („Universul”, domnule, te joci ? Dacă spune don' Stelian Popescu așa, — așa trebuie să fie !”).

Prin urmare, Micea Damian pușcăriaș ! Pur și simplu. Și de sus, dela catedră ! Ce ți-ai spus : „când o auzi lumea că a stat la închisoare, — nu-i mai dă nici o atenție”.

Păi bine cap de pește, ai uitat că știe toată țara pentru ce am stat în temniță ? Păi bine caracudă năpărlită, ai uitat că am scris și o carte despre Văcărești ? Am făcut pușcărie, da. Dar am făcut-o pentru condei, precum bine știi, iar dacă ai uitat, și-o spune colecția ziarului dumitale. În

pușcărie m'a dus meșteșugul meu de gazetar, în pușcărie m'a dus lupta mea pentru dreptate și pentru adevăr. Condeii mei a răscolit atunci țara și țara a fost lângă mine, pentru că luptam pentru o cauză dreaptă. Este inutil să mai adaug, că personal m'am ales numai cu succesul moral și cu două luni jumătate de închisoare. N'o să înțelegi cum „devine cazul”, firește. Pentru că dumitale ți-au adus gologănel toate campaniile pe care le-ai purtat împotriva „escrocilor”, „bandiților”, „renegaților”. Fiecare rând ce apare în „Universul”, este prețluit; fiecare virgulă își are „costul” ei, fiecare punct este un țaruș înfipt în burla unei mici comori de aur. Speculezi și viii și morții. Orice lucru își are tariful lui, la „Universul”, până și sufletul, până și onoarea, care, dealtminteri, sunt niște mărfuri cam depreciate la taraba din Brezoianu, fiindcă dumneata nu ai nici suflet, nici onoare.

Ei bine, mă numesc Constantin Mătușa. Rușinos, nu? Iar dacă m'aș numi Șmilovici, ar fi, desigur, și mai rușinos. Și nici Mircea Damian nu e bine. Te'ncurci, canalie, Jidan nu mă poți scoate. Coadă de topor iar nu merge, fiindcă, precum vezi, sunt topor adevărat, cu coadă proprie, cu tăișul ascuțit și cu o muchie din oțel adevărat. N'am ce-ți face. Vezi, sunt țăran născut din brazdă, bătut de toate ploile și de toate vânturile Olteniei. Sunt învățat cu toate suferințele, cu toate durerile, cu toate bucuriile. Și ca să-ți fac în necaz, sunt obișnuit cu toate succesele.

Și încă ceva, domnule Stelian Popescu: nu dațorez nimănui, nimic. Sunt un om creat de mine din mine însumi, am svâcnit în soare și în lumină din propriul meu sâmbure, așa să știi. Și dacă vrei să mai știi ceva, negustor abject, află că și eu am contribuit cu sudoarea, cu creerul și cu banul la clădirea aceia măreață, ca atâția alți robi ai condeii, în care te lăfăiești ca o babă libidinoasă și tragi în fiecare dimineață țara de

urechi. N'am să uit niciodată mizeria pe care am îndurat-o acolo, în toamna anului 1928, când eram redactor la „Universul Literar” și una din tinerele lui glorii.

Ciădirea se ridicase. Masivă și înaltă precum se vede, împingând cerul cu bățul pavilionului. Se lucra la interioare. Birouri nu prea aveam. Ne mutam dintr'o odaie în alta, scriam pe colțul mesii orbiți de praf, ne-amestecam cu lucrătorii. Un timp, nu mi-ai plătit nimic pentru munca mea. Pe urmă, te-ai îndurat să-mi dai câteva sute de lei pe săptămână, în fiecare Sâmbătă seara, ca la salahorii care lucrau deavazima cu noi. Trei luni de zile n'am putut să mănânc decât câte o jumătate de pâine pe zi și prune de cinci lei. Mi se strepeziseră dinții și simțeam un leșin mare la inimă. Mă rezemam cu burta de colțul mesii, sau o frământam cu pumnul după ce izbuteam s'o identific, ca să omor leșinul acela. Și scriam, domnule Stelian Popescu. Și palatul se înfrumusețea din zi în zi, domnule Stelian Popescu, palatul dumitale, în zidurile căruiă gem atâtea dureri, atâtea blesteme. Și n'aveam unde să dorm, domnule Stelian Popescu. De câteva ori am încercat să mă'ntind pe-o bancă în redacție, sau pe-o masă. Dar am fost dat afară ca o slugă. Zgribulit și flămând și rupt, plecam din palat' al dumitale în care muncisem toată ziua, plec am ca un milog și mă culcam în Cișmigiu, sau în Parcul Carol, sau în grădina Icoanei. Gardienii publici aveau mai mult suflet decât dumneata, și mă lăscu. Ba unul mi-a dat odată un pol. „Să mănânci și dumneata, că te văd cam flămând”.

Iar dimineața mă'ntorceam, odată cu răsăritul, în palatul dumitale ca să muncesc. În drum, vedeam afișele „Universului Literar”, pe care numele meu lipărit cu litere mari și în frunte, îmi zîmbea în lumină, ca o mângâiere și ca un îndemn.

Pe urmă, în pragul iernii, m'ai dat afară ca pe-o slugă necredincioasă, domnule Stelian Popescu.

★

Așa ți-ai făcut averea. Ai jupuit și pe sărac, și pe

bogat. Ai luat și dela văduve, și dela poeți. Ai înșelat și la orele de lucru ale muncitorului, și la stanțele poetului. Iar când cineva a cutezat să ți se uite în ochi și să-și ceară dreptul, dreptul IN-TREG, — ai poruncit slugilor să-l arunce în stradă. Omul se ducea la poliție, se ducea la primărie, se ducea oriunde ca să te reclame. Degeaba. Te pui cu „Universul”? Te pui cu „marele român”? Iar dacă îți ajungea la ureche că omul nu s'as-tâmpără și că umblă mereu după dreptate, spuneai unui redactor să publice o notiță la gazetă precum că „cutare individ a fost dat afară din redacția ziarului nostru, pentru incorectitudini”.

Zi așa : pușcăriaș !

Ascultă, Stelian Popescu: acum câteva zile ți-am înșept în gușe acul undiței mele. N'am să te slăbesc până nu te-oi arunca la mal. Poți să publici în „marele ziar” câte infamii poțtești, poți să-mi dai ocol, unduind prin valurile tuturor spurcăciunilor tale cât poțtești, și să'ncerci să mă muști de unde vrei. Va fi degeaba. Eu nu mă las doborât. Eu lupt cu condeiul, cu pumnii, cu dinții, împreună cu tovarășii mei, tot atât de hotărâți și ei, precum ai văzut. Balta este încercuită, din toate părțile te amenință cângile. Îți arătăm noi ce va să zică naționalism, ce va să zică românism, ce va să zică patriotism. Te forțăm noi ca să te hotărâști, până la urmă, ori pentru Constantin Mătușa, bunăoară, ori pentru Morîț Leibovici. Fiindcă până acuma nu ți-au plăcut nici numele de români adevărați, nici acelea de jidani adevărați, dacă nu au strigat : „trăiască don' Stelian Popescu”, și dacă nu ți-au trimis o telegramă de azeziune.

În curând vom începe să te răsalignim în mijlocul faptelor și al cifrelor pe care le-ai supt din vлага țării, în numele unui naționalism de tarabă, speculant abject. Eu atâta știu : că îmi curge foc prin vine, că-mi vibrează condeiul între degete, că mă dor fălcile de atâta încleștare, că te visez noap-

tea, că nu mă macină deocamdată altă ambiție decât aceea de a te demasca până la vatră, că nu mă mistuie alt ideal decât acela de a te vedea golaș de toți solzii.

Așa.

Stelian Popescu, molie de tricolor

Așa dar, există, de câțiva ani, o mișcare de dreapta, cu partidele ei, cu grupările ei, cu programele ei, cu idealurile ei, cu luptele ei.

Oficial, Stelian Popescu nu este înscris în niciun partid naționalist, deci nu l-a auzit nimeni rostind un discurs, nu l-a văzut nimeni colindând plaiurile țării în propagandă electorală, nu știe nimeni să-și fi deschis adâncă dumisale pungă doldora de aur, ca să ajute un partid, o grupare sau măcar un grup naționalist.

Omul este prea bătrân ca să mai facă politică, este prea laș ca să coboare în arenă, este prea zgârcit ca să puie un gologan în palma cuiva.

Dar Stelian Popescu este directorul unui ziar, e stăpânul „celui mai mare ziar românesc”.

Dece n'o fi punând oare această tribună la îndemâna naționaliștilor ?

Dece nu se publică în „Universul”, pe larg, atâtea discursuri rostite de șefii mișcării naționaliste ?

Dece n'a oferit „Universul” o pagină legionarilor, în care aceștia să arate toate înfăptuirile, toate realizările lor ?

Dece a fost „Universul” atât de zgârcit față de d. Istrate Micescu când cu mișcarea din baroul de Ilfov ?

Dece s'o fi sărbătorit Stelian Popescu anul trecut pe sine însuși în loc să organizeze alte sărbătoriri ?

Răstoiți „Universul” în fiecare dimineață: nu veți găsi decât rare ori câte-o dare de seamă asupra unei întruniri a cutărui partid de dreapta, o dare de seamă scurtă și chioară, plasată între două reclame, grele cât două poale de arginți.

Dar veți găsi în fiecare zi și la loc de cinste cel puțin 5 telegrame și omagii la adresa lui Stelian Popescu, plus două articole elogioase despre Stelian Popescu și telegramele și articolele întăsurate, bine'nțeles, în tricolor.

Tricolorul ! Roș, galben și albastru !

De câți amar de ani s'a strecurat Stelian Popescu în faldurile tricolorului rozându-l ca o molie ?

De câți amar de ani, sboară molia din cutele tricolorului ca să-l ia de cotor, să-l fâlfâie peste țară și peste noi, strigând în cele patru vânturi: „eu sunt Stelian Popescu, marele român, marele naționalist, marele patriot?”

De câți amar de ani înfige Stelian Popescu deștul în chiotoarea țării, o'ntoarce cu fața spre el așa cum faci cu un individ plictisit căruia vrei să-i spui o anecdotă, — și-i arată tricolorul, și i se arată pe sine, și-o îndeamnă să citească „Universul” ca „să-și dea seama de primejdia ce-o amenință?”

Fiecare negustor de suflete, fiecare speculând de sentimente își are metodele lui.

Fiecare se teme însă de cineva: de oameni, de lege sau de Dumnezeu.

Fiecare mai păstrează în adâncurile ființei lui un sentiment de rușine, un sentiment de onoare, ce-l împiedică să terfelească lucrurile sfinte, să pângărească altarele, să scuipe peste simboluri.

Fiecare.

Stelian Popescu, nu.

Căutați pe Stelian Popescu în ciucurii tricolorului: îl veți găsi, cum spuneam, molie; căutați-l în trupul unui măr roș-auriu, rotund și sănătos: îl veți găsi, vierme; căutați-l în spîcul greu de aur al grâului: îl veți găsi, neghină; căutați-l în altarele bisericilor: îl veți găsi, libarcă; căutați-l în inima stejarului: îl veți găsi, ghionoaie; căutați-l în prunii din grădină: îl veți găsi,omidă; căutați-l în balega vitelor: îl veți găsi, limbric; căutați-l în voi înșivă după ce vă desmeticiți, îl veți găsi în mucii și-l veți sufla pe-o nară, apăsând peste cealaltă cu degetul arătător, îl veți sufla, nu în batistă, ci jos, în praful drumului, în noroiul ploilor, în scursorile canalelor...

Asta e Stelian Popescu cel adevărat: o molie de tricolor, un vierme, un șarpe care sugă de ani de zile vlaga țării speculându-i sentimentele cele mai sfinte, de care biata lui ființă n'a fost niciodată pătrunsă.

Alții poartă luptele, alții înfruntă riscurile și primejdiile, alții samănă ideile, — iar Stelian Popescu culego roadele.

El nu riscă nimic.

Înfășurat în tricolorul sub care nu numai că nu a servit, dar era gata să-l vândă nemților pentru un blid de linte, — se'nalță, nătâng și tâmp, pe grămada de aur a zărfiei din strada Brezoianu, și ne învață să fim ceace

nu a fost el: patrioți; ne îndeamnă să ne purtăm așa cum nu s'a purtat el: românește; ne dă sfaturi să cultivăm în viața noastră publică și particulară, ceea ce n'a cultivat el niciodată: Binele, Morala și Adevărul.

Aș vrea să strig, să țip, să răcnesc ca să s'audă dealungul și dealatul țării, toată furia ce mă răscolește ori de câte ori aud vorbindu-se de odiosul traficant de sentimente și de bani.

Aș vrea să-i scuip în față tot veninul care mă arde, care circulă în mine cu sângele și pe care îl adun de când am început a cunoaște faptele josnicului „Nene”.

Orice ași face, ori pe unde ași umbla, simt în spinare și în gât, în lingură și sub condei, în closet și în cafenea, prezența groaznicului patriot.

A devenit o plagă, o teroare, o obsesie.

Săcâie ca o băătăură, énervează ca o durere de măsele, îngreșează ca o blenoragie cronică.

Mamele au început să amenințe copiii cu numele lui, lor tații, negăsind un cuvânt destul de greu ca să califice purtarea amicilor cu care s'au certat, le aruncă în fața sângeroasa insultă: „sunteți niște Stelian Popești!”...

N'aș vrea să vorbesc în stil de manifest, pentru că nu sunt nici politician, nici „patriot”. Dar vă îndemn, domnilor cetățeni, să scuturați din spate povara „marelui român”.

Scuturați drapelul!

Scuturați bine de tot moliiile „naționaliste”.

Să rămână curat tricolorul, să ne fie un simbol și să fie al nostru al tuturor, nu numai al unuia.

Spuneți-i lui Stelian Popescu că sunteți de toate: și români, și patrioți, și naționaliști și morali, — fără să vă înveța el, fără să vă îndemne el, fără să vă amenințe el.

Scuturați drapelul!

Stelian Popescu „antirevizionist”

Ași vrea să vă spun că ori de câte ori scriu despre Stelian Popescu, stau minute lungi cu tâmpile între palme, cu ochii înfipti în hârtia albă, ca un om foarte trist, foarte desnădăjduit, foarte scârbit. Și simt în adâncurile ființei mele, tocmai acolo de unde pornesc toate isvoarele și unde se 'ntâlnesc, o zguduire violentă,

o vânzoleală care amenință toți brazil sufletului meu. Aș vrea să fiu un om liber, să iubesc și să urasc după voia inimii, să mă rog la cine trebuie și să blestem pe cine merită. De ani de zile trăesc însă ca într'o încreștare, trăesc, împreună cu toată țara asta prea lesne încrezătoare, sub teroarea celui mai ticălos dintre noi, sub amenințarea celui mai josnic fiu al pământului românesc, care speculează tricolorul, altarele și granițele; care trăește din sângele și din amintirea eroilor războiului, și din sudoarea văduvelor și orfanilor lor; care a devenit o râie a sufletului românesc de pretutindeni.

De trezeci de ani, Stelian Popescu pândește la toate colțurile istoriei naționale, ca un tâihar de drumul mare, cu deosebirea că cel din urmă își riscă viața. Stelian Popescu a mers la sigur. Ceeace a fost pentru toată lumea o glorie, un ideal și un simbol, — pentru Stelian Popescu a constituit un simplu obiect de speclă, un isvor în care a găgăit aurul. Stelian - Haimovici a concesionat sufletele și tricolorul; Stelian-Ornstein a concesionat sentimentele și granițele țării.

Patriotism-naționalism-creștinism, constituie trustul Stelian-Haimovici-Ornstein-Fermo.

V'ați întrebat dumneavoastră vreodată, stând de vorbă cu căciula, ce înseamnă „Liga Antirevizionistă”? Care este rolul ei? Din ce fonduri se menține? V'ați întrebat mai ales, în ce calitate haiducește Stelian-Haimovici în fruntea acestei Ligi?

În calitate de patriot?

Dar cine nu e patriot în țara lui?

În calitate de naționalist?

Dar cine nu e naționalist în țara lui?

Ascultați: „Liga Antirevizionistă”, este o afacere din care Stelian Popescu trage toate foloasele materiale și morale. O afacere înfășurată în pânza stinjită a tricolorului, stropită cu aghiasma patriotismului și miruită cu mirul naționalismului, așa cum sunt toate afacerile lui Stelian-Ornstein.

„Liga Antirevizionistă!”

Cum! Indrăznește Stelian Popescu să-și inchipue că există în țara asta un român, oricât de păcătoșit i-ar fi sufletul, care să dorească o schimbare a granițelor noastre?! Indrăznește Stelian-Haimovici să creadă că există în țara asta un român, oricât de ticăloșit, care să îngăduie ori-căruiă dintre vecini să ne rupă fie și numai o brazdă din

ceeace am câștigat cu lupte și cu sânge și din ceeace este pe veci al nostru?! Iși închipuie Stelian-Ornstein că există un singur român, care să nutrească sentimente revizioniste?! Iși închipuie Stelian Popescu că s'ar găsi un român, care să încerce un trafic cu granițele țării sau cu sufletul ei, așa cum a încercat el să vândă nemților „Universul” în ceasurile acelea când Națiunea Română se găsea la o răscruce (cea mai importantă, cea mai măreață) a Istoriei sale?!

Uite ce este: numitul Stelian Popescu, fost dezertor și pușcăriaș, iar acum patriot și naționalist, — judecă pe toată lumea după el, măsoară pe toată lumea cu propriul său calapod sufletesc. Aduceți-vă aminte: individul Stelian-Fermo, nu numai că nu a adus nici un serviciu Patriei în zile de grea cumpănă, dar i-a furat și ofrandele pe care toți românii adevărați, toți adevărații patrioți, le-au adus pe altarul ei.

Stelian Popescu este mai odios decât un jefuitor de biserică, mai abject decât un profanator de morminte.

Zi așa: „Liga Antirevizionistă!”

Cititorii „Universului”, îi cunosc activitatea: câteva întruniri publice pe an în diferite orașe ale țării, când „patrioții” mai mititei iau cuvântul vorbind despre tricolor, despre patriotism, despre granițe și despre cei „opt sute de mii”. Din când în când, la cuvântul și Bulibașa Stelian Popescu, grav și bâlbâit și dintre steaguri. După ce toți oratorii s'au bătut cu pumnii în piept, urmează negreșit un banchet cu șampanie și iar cu tricolor.

Această Societate Anonimă de patriotism, este, se'nțelege, subvenționată. Toate prefecturile, toate primăriile, toate Camerele de comerț, — pe scurt toate autoritățile o au în bugetul lor. Astfel că „Liga Antirevizionistă” adună câteva zeci de milioane de lei anual, despre a căror întrebuițare nu știe decât Stelian Popescu, marele Dalai-Lama al „sfintelor sentimente”. Nu mai vorbesc de eventualele donații, de eventualele cadouri. Așa e românul: crede fără să cerceteze. Și își dă și cămașa din spinare. („Dacă zice don' Stelian Popescu așa, — așa trebuie să fie!”).

Românul trebuie să cerceteze, însă, să la urma banului pe care l-a dăruit, ca să vadă la ce a folosit. În țară, la noi acasă, adică, nu avem nevoie de propagandă antirevizionistă. Propaganda trebuie făcută peste hotare, așa cum fac Ungurii. Noi ne cunoaștem drepturile, Istoria și

luptele, nu e nevoie să ni le mai amintească Stelian Popescu, nu e nevoie să ne arate „marele român”, cu deștul, hoiarele. Le știm, pentru că fiecare dintre noi și dintre ai noștri, afară de Stelian Popescu și de al lui, — am înfipt câte un țăruiș năclăit de sânge, dealungul granițelor. Toate drepturile, însă, toată Istoria și toate luptele noastre, nu sunt cunoscute de străinătate în adevărata lor lumină. Propaganda maghiară, dusă sistematic și inteligent, ne face nume rău.

Vă întreb: a auzit careva dintre dumneavoastră că „Liga Antirevizionistă” ar fi activat într'un fel sau în altul peste hotare? Este cineva informat că Stelian - Haimovici ar fi cheltuit un singur gologan din fondurile atât de mari ale „Ligi” spre a pune piedică, peste granițe, propagandei antirevizioniste pe care o face Ungaria?

Atunci?

Care e rostul unei „Ligi Antirevizioniste?” Acela de a învăța pe români să fie români? Acela de a ne învăța să fim antirevizioniști? Dar pentru ce am luptat noi? N'am luptat oare pentru împlinirea unui vis, n'am luptat pentru lărgirea hotarelor?

A, ce bine se pricepe bătrânul cap de bandă să lovească acolo unde trebuie! Ce bine se pricepe groaznicul patriot să speculeze tot ceea ce românul are mai curat în sufletul lui! Luați seama pe ce căi ajunge odiosul neguștor în inima tuturor bugetelor! Toate potecile haiducului naționalist, au înfipte în creastă câte un tricolor, care fâlfaie peste țară.

„Liga Antirevizionistă”, — ai?

Asta a fost ultima ta afacere, Stelian Popescu. Ultima. Căci ar fi trist din cale afară, ar fi înfiorător de trist, dacă n-ai acuma n'ar băga de seamă țara cu toate orașele ei, cu toate satele și cu toate coclaurile, că nu ești altceva decât o pecingine naționalistă, o caracatiță nesățioasă cu toate ghiarele înfipte în toate bugetele, în toate sufletele, și mai ales în sufletul Patriei pe care ai trădat-o.

Stelian Popescu, denunțător fals, sperjur și lichea

Am mai spus-o: Stelian Popescu e în stare să folosească toate metodele, oricât de infame, oricât de josnice, oricât de neomenești, ca să-și compromită adversarul. Nu ca să-l doboare în luptă dreaptă, ci să-l compromită.

35613/67

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ

Stelian Popescu, nu știe ce-i aceia **LUPTĂ**. Stelian Popescu-Haimovici n'a luptat niciodată cu arme drepte și pe față, nu și-a expus niciodată pieptul și obrazul, n'a înfruntat pe nimeni, n'a răspuns în fața nimănuj de toate falsurile, de toate dezertările, de toate trădările, de toate înșelătoriiile. S'a pitulat mereu printre paginile „Universului“ ca o gănganie, s'a ascuns în ciucurii tricolorului ca o molie, s'a dosit pe după condeiul unui biet simbriaș, ca un mișel. De atâtea ori i s'au înfipt ghiarele în beregată, de atâtea ori a fost scuipat și batjocorit și huiduit și pescuit din balta tuturor spurcăciunilor pe care le-a scremut o viață de ocară. Stelian Popescu și-a șters de pe obraz scuipatul și de pe mustăți, și în loc să răspundă la toate acuzațiile precise și documentate, a declarat că e „patriot“ și „naționalist“.

Iată, pentru a zecea oară mă acuză „Universul“ bâlbâit și tont, că sunt pușcăriaș. Și pentru a zecea oară nu spune **FAPTA** pentru care am fost condamnat, nu spune de ce natură a fost **PACATUL** pe care l-am ispășit. E firesc. Pentrucă spunându-l, ar râde lumea de el. Să-l spun eu: am fost condamnat la 5 luni închisoare și 5000 de lei amendă, pentru un delict de presă.

Atât. Dealtminteri, toată lumea știe. Știe și netrebnicul de Stelian Popescu. Dar nu spune. Am s'o fac eu alt prilej, când voi reproduce și unele articole din „Universul“.

Vedeți, așadar, că nu am fost condamnat nici pentru furt, nici pentru imoralitate, nici pentru falsificare de testament sau pentru altă faptă infamantă.

Dar Stelian Popescu vorbește și de o condamnare mai veche, pe care am suferit-o la Cluj. O recunosc. Este adevărat că am fost condamnat la o lună închisoare de Consiliul de Războiu al Corpului VI Armată din Cluj, pentru fals în acte publice. Am falsificat un „ordin de serviciu“, ca să nu plătesc la tren, fiindcă nu aveam bani. Lîmpede, nu?

A, dar asupra acestei condamnări, asupra acestui „fals în acte publice“, trebuie să stăm de vorbă ceva mai pe

larg. Nu vreau să mă desvinovătesc. Ar fi absurd. Și pe urmă, socotelile sunt încheiate de mult: m'am plimbat dealungul țării cu un ordin de serviciu fals, pe urmă m'am odihnit o lună de zile la închisoare. Suntem chit. În afacerile mele cu viața, am ispășit și am plătit pe unde am păcătuit. Nu știu dacă a fost omenesc, fiindcă do-bânzile m'au sângerat. Dar asta nu mai are nicio impor-tanță.

Și acum întreb: Stelian Popescu, poate să spună a-celaș lucru? Iată, bătrânul cap de bandă mi-a adus câ-teva acuzații. I-am răspuns pe loc, i-am răspus româ-nește și cinstit. El de ce nu răspunde la toate acuzațiile, atât de grave, atât de dezonorante, atât de groaznice, atât de documentate pe care i le aducem de o săptă-mână încheiată pe pagini întregi? De ce nu recunoaște că a fost pește, că a falsificat testamente, că a dezertat din armată, din armata pe care eu am făcut-o zi la zi trei ani în patru regimente (n'am fost poamă bună, recu-nosc și asta) — că a jecmănit și pe țărani, și pe boeri, și pe babe, și pe morți, și pe poeți, și pe muncitori?

Cum! din toată țara asta, din toată lumea care trăește cinstit, care îndură lipsuri, care stă mereu de gât cu viața, — tocmai Stelian Popescu s'a găsit să arunce pia-tra? Tocmai lipitoarea asta, omida asta, lăcusta asta, vi-pera asta?

Uite, aș vrea să m'agăț de toartele cerului ca să mă vadă toată lumea și să mă cunoască, și să strig: „sunt om și am greșit în viață, dar n'am rămas dator nici qame-nilor, nici vieții, nici legilor!“.

Am greșit, da. Am falsificat „ordine de serviciu“ ca să nu plătesc la tren, am furat din când în când câte-o pâine, m'am strecurat în tramvai fără să plătesc. Toate astea le-am mărturisit într'un roman, pe care i-l reco-mand lui Stelian Popescu ca să adune material („DEA-CURMEZIȘUL“, editura „Alcalay“).

Am greșit, recunosc.

Am greșit pentrucă viața mea a fost o luptă fără o-dihnă și fără cruțare. Cincisprezece ani am trăit pe dru-muri, plouat de toate ploile, bătut de toate vânturile, a-lungat de toți oamenii de treabă. Mi s'a 'ntâmplat să nu

mănânc câte zece zile în șir, mi s'a 'ntâmplat să dorm prin case pustii și prin șanțuri fără să mă vaet, fără să desnădăjduesc, cu ochii în ochii stelei mele în care am crezut, în care cred.

Dar în toată viața asta atât de sbuciumată, din care am supt atâta energie, din care am trs atâtea învățăminte, n'am putut să fiu nici escroc, nici pește. (Dealtfel, chiar de-aș fi vrut să fiu pește, n'aș fi putut. Cititorul să se uite la fotografia mea: va recunoaște că, nu numai că sunt urît, dar am un cap atât de fioros, încât orice babă ar prefera s'o ia la fugă, în loc să mă 'ntrețină și să-mi încredințeze diverse testamente).

Stelian Popescu mă mai acuză că am rămas dator la un croitor din Bistrița. Recunosc. Dealtminteri, nici astăzi nu prea sunt la curent cu unele socoteli. Datoresz, bunăoară, 200 de lei lăptarului, 60 de lei băcanului din colț pe care-l tot amân, 30 de lei omului care-mi aduce dimineața gazeta pe care o citesc în pat și care nu e „Universul“, 25 de lei coșarului, 150 de lei unui hoț de oltean pentru niște zarzavaturi, 80 de lei altui oltean pentru niște pește (fără aluzii!), 2.000 de lei croitorului (iar!), 20 de lei gunoierului...

...Și iar mă 'ntorc spre Stelian Popescu, și iar îl întreb: tu de ce nu răspunzi, tu de ce nu-ți recunoști toate infamiile, toate ticăloșiile, toate banditismele, toate falsurile, putoare „naționalistă?“. De ce te pituli în spatele națiunii, de ce te ascunzi în cutele tricolorului, traficant de suflete? De ce nu scoți râțul din cocină, porc bătrân?

Pușcăriaș, nu-i așa? Sluga lui Auschnitt, de? Eu! Eu sluga cuiva! cum te-aș mai sgâlțâi până ți-ai pierde ră-sufletul, cum te-ași arunca peste gard și te-ași îngropa apoi în bălegar, ca pe-o găină moartă și plină de căpuși!

Repet: nu am alt ideal în viață decât acela de a te doborî, de a te innămoli în propriile-ți murdării. Simt în mine atâta energie, am o voință atât de tenace, încât sunt gata să pornesc la drum prin țară, să umblu din om în om, să-l lămuresc pe fiecare în parte asupra faptelor tale; să scol din morminte toți morții pe care i-ai batjo-

corit în viață, pe care i-ai pângărit în moarte, ca să spună și ei viilor cine ești și de ce ești în stare.

Așa să știi, Stelian Popescu. Noi stăm pe poziție, cu toată tinerețea noastră, cu toată voința noastră, și suntem hotărâți să învingem. Și suntem siguri că vom învinge. Din vecii vecilor, Binele a biruit asupra Răului.

Pretutindeni, absolut pretutindeni, pe Stelian Popescu îl găsești numai sub formă de lighioană și de bubă. Pretutindeni. Și în apă, și în pământ, și pe pământ, și în văzduh, în locuri știute și neștiute. Te împiedici de el când dai să faci semnul crucii; îl găsești înfipt în inimă, cârcel, ori de câte ori ai o bucurie; ți se proptește în beregată, lângă mărul lui Adam, când vrei să strigi, patriotic „Ura!"; îl simți în suflet, gărgăriță, când ridici pălăria să saluți drapelul.

Peste tot pătrunde cu lumina murdărind-o, pătrunde cu aerul, împruțindu-l. Deobicei se strecoară pe căile sufletului, pe drumurile spiritului, pe potecile credinței, transformând totul în aur: și suflet, și spirit, și credință.

Am plătit bir turcilor; nemții ne-au luat petrolul și grâul; dar nici turcii, nici nemții n'au fost atât de nemișoși cu noi, ca Stelian Popescu. Căci turcii și nemții ne-au luat aurul și bucatele, dar n'au traficât cu sentimentele noastre, cu credințele noastre, cu altarele noastre.

Stelian Popescu nu crede nici în Dumnezeu, nici în Satana, nu slujește nici unuia, nici altuia. Dar îi speculează pe amândoi. Șantajează și pe Dumnezeu, și pe Belzebuth. Se vinde pe rând și cu preț mare când lui Dumnezeu, când Satanei și se răscumpără cu un articol în „Universul“, pentruca a doua zi să se vândă din nou, cu preț dublu.

Cași patriotismul, cași naționalismul, pentru Stelian Popescu credința este un obiect de speulă, iar altarul o tarabă la teșgheaua căreia se tocmește și juipoaie în numele lui Cristos. Păduche înfipt în faldurile aurite și sfințite ale odăjdiiilor, Stelian Popescu ia până și din prețul lumânării.

Odată pe săptămână, „Universul“ publică o pagină a bisericii. S'ar putea presupune că e natural ca ziarul

cel mai românesc, cel mai patriotic, cel mai naționalist, cel mai creștinesc, să jertfească o pagină pe săptămână bisericii. Numai că, vedeți este și aci un cântec. Un cântec cu cifre în text. **PENTRU PAGINA BISERICII, STELIAN POPESCU PRIMEȘTE DIN PARTEA SF. PATRIARHII, SUMA DE 50.000 LEI LUNAR. Asta înseamnă, dacă socotesc bine, 600 MII LEI PE AN. Afară de asta, redactorul paginei în chestie, cucernicia Sa preotul Dron, este obligat de Stelian Popescu să-i facă un anume număr de abonamente la „Universul“. Așa că, numai prin Sf. Patriarhie, Stelian Popescu încasează un milion de lei pe an, pentru o pagină pe săptămână.**

Dar mai sunt preoții din țară, mai sunt parohiile, mai sunt cancelariile episcopoești, mai sunt țărcovnicii și clopotarii, mai sunt purtătorii de prapori, mai sunt dricarii. Urmează fabricile de clopote, care publică reclame grele ca bronzul în „Universul“. Urmează magazinele de obiecte bisericesti, fabricile de lumânări, neguțătorii de tămâie, care trebuie să treacă, într'un fel sau altul, pe la ghișeu din strada Brezoianu, unde este vama sentimentelor noastre, credințelor noastre, sufletelor noastre. Cine nu trece p'acolo, cine nu sloboade cel puțin o pungă de dinari în buzunarul Popescului, este sau vândut jidanilor, sau coadă de topor sau un om de nimic, care și-a pierdut credința. După cum e cazul.

Și-atunci, întreb unde este creștinismul lui Stelian Popescu? Ce a făcut Stelian Popescu din credința strămoșilor lui? Ce fel de exemple dă Stelian Popescu familiei lui și tuturor celor ce-l cunosc?

S'a scris în paginile astea, și scrisul a fost susținut de documente, că Stelian Popescu a speculat până și morții dela Costești, care au trecut în lumea dreptilor arși de vii în sfânta biserică. S'a mai scris, tot cu documente în text și cu fotografii, că Stelian Popescu a distrus un cimitir în care erau îngropați morții satului Măineasca, unde fioreasa hienă din Brezoianu are moșie, castel și eleșteu.

...Pretutindeni îl găsești. Pretutindeni, sub formă de Ighioană și de bubă, Stelian Popescu fură din coliva să-

racului, fură din grijania pe care o înghite omul în agonie, fură din mirul cu care te înseamnă preotul în crucea frunții, jefuește tămâia din cădelniță și lumânările din candelabre

Pe Stelian Popescu îl găsești, bubă, în prescurea pe care o dai de sufletul morților; îl găsești, gunoi, în aghiasma Bobotezei; îl găsești, ploșniță în lemnul icoanei la care te închini; îl găsești, libarcă, în scoarțele evangheliei; îl găsești, moluscă, în floarea busuiocului; îl găsești, păianjen, pe catepetasma bisericii.

...Și iar mă întorc spre toți cei care au crezut în Stelian Popescu, și mai cred, — și îi întreb: ăsta e stindardul vostru? În omul ăsta v'ați rezămat voi toate nădejdlile de mai bine? Pe omul ăsta fără conștiință și fără Dumnezeu îi arătați copiilor voștri: „iată pe marele român, pe marele creștin, pe marele naționalist, pe marele Stelian Popescu?!“ Pe individul ăsta, care a adunat o avere de sute de milioane speculând tot ce aveți voi mai sfânt în sufletul vostru, în inima voastră? Până când să fim jigniți în sentimentele noastre, insultați în credințele noastre de cel mai ticălos dintre noi? Nu știm oare să ne închinăm în legea strămoșilor noștri? Nu dăm noi fără nici un îndemn decât acela al propriilor noastre inimi gologanul nostru muncit, iar nu furat, pentru a se înălța biserici? N'avem noi, fără niciun îndemn, tot respectul pentru slujitorii lui Dumnezeu?

Atunci pentru ce să mai răbdăm biciul lui Stelian Popescu, pentru ce să mai plătim tribut lui Stelian Popescu? Pentru ce să-l simțim mereu în spinarea noastră, în punga noastră pe Stelian Popescu, pentru ce să-l inghițim, scârbiți, cu scuipatul, în loc să-l aruncăm, — printre diiți, ca să nu ne invenineze buzele, — în lada cu gunoi a Națiunei, acolo unde a aruncat el pe atâția nevinovați, pe atâția oropsiți?

Preoți ai bisericii ortodoxe române, — scuturați edăjdiile!

Preoți ai bisericii ortodoxe române, — scuturați prapori, deschideți larg ușile altarelor, măturați catapetes-

mele căutați-l pe Stelian Popescu, cu undreaua, prin ramele icoanelor; căutați-l, cu undița, prin aghiasmatăre.

Preoți ai bisericeii ortodoxe române, — aduceți-vă aminte că Stelian Popescu nu a luptat niciodată și în nici un fel pentru drepturile voastre.

Scuturați odăjdiile!

Stelian Popescu și timbrul „antirevizionist“

M'am mai ocupat odată de „Liga Antirevizionistă“. Dar n'a ajuns. Căci „Liga“ asta e una din cele mai mari afaceri ale lui Stelian Popescu, una din cele mai mârșave negustorii din câte s'au făcut vreodată la umbra tricolorului. O afacere înălțată la rang de principiu național, o hoție în toată regula ridicată pe piscurile unui patriotism care trebuie să rămână neîntinat.

Cu deosebire de celelalte întreprinderi „naționaliste“ și „patriotice“ ale „marelui român“, afacerea cu „Liga“ are sucursale în toate orașele țării și, — cum spuneam altădată, — capitol special în bugetele tuturor instituțiilor de stat. Dar lui Stelian Popescu nu i-a ajuns niciodată destulul, el a vrut întotdeauna cât mai mult, a vrut totul. Subvențiile aduc ceva venit, dar dacă e... „Ligă“, — „Ligă“ să fie. Și dacă e pentru toată suflarea țării, — toată suflarea țării să-și dea gologanul. Nu interesează sub ce formă. Chestiunea e să-l dea.

...Așadar, Stelian Popescu, care ajunsese un fel de Stat în Stat, s'a gândit c'ar fi bine să bată, ca și Statul, timbre. Cum nu avea însă deocamdată tarapana amenajată, s'a adresat „MONITORULUI OFICIAL“, IN ATELIERELE CARUIA A TIPARIT TIMBRE ANTIREVIZIONISTE IN VALOARE DE 29 (ZIS: DOUAZECI ȘI NOUA) MILIOANE LEI!

Nu înțelegeți bine, vă cred, recitiți, clipiți mărunț și des, vă căutați tâmplele, — și iar nu înțelegeți. Deaceea repet:

STELIAN POPESCU A TIPARIT „TIMBRE ANTIREVIZIONISTE“ IN VALOARE DE 29 (ZIS DOUAZECI ȘI NOUA) milioane lei!

Pe categorii, cași Statul: de 3 lei, de 6 lei, de 12 lei. Cu deosebirea că Statul cheltuește cu tipăritul timbrelor, pe câtă vreme Stelian Popescu, nu. Cum adică? Să plătească pentru „opera de redeșteptare națională“, pe care o poartă și pentru care a suferit ca și Cristos, ca și Dante, ca și Luther (huideo!) precum se spovedea într'un articol mai deunăzi?! Nu. Românul nu este atât de ingrat cu Apostolii lui...

Și acum să vedem ce face Stelian Popescu cu timbrele.

Răspunsul ar fi simplu: le împarte, contra cost, „bunilor români“. Dar cum să păstreze „bunul român“, timbrul? Să-l lipească în frunte, nu merge. Să-l păstreze în portofel, n'are niciun rost. Să-l dea copiilor să se joace cu el, — cu ce să te joci? Că se lipește de buricul deștelor, timbrul de... gospodar cum este. Stelian Popescu a tipărit niște carnete dintr'o hârtie mai groasă, un fel de carton, dar nu prea rezistent. („Lasă mă neică, să se rupă mai repede, ca să cumpere antirevizionistul alt carnet“). Carnetul ăsta are imprimat pe copertă un dorobanț ținând de cotor... ați înțeles ce: drapelul. Tricolorul! care fâlfâie peste căciula dorobanțului și peste harta României întregite.

Bun.

Carnetul costă 5 lei și poartă în pagina III-a, lipit frumos în colțul din stânga, sus, timbrul antirevizionist. De 3 lei, de 6 lei, de 12 lei. După cum e cazul. Insfârșit, carnetul e prevăzut cu numele și meșteșugul antirevizionistului și cu un text patriotic.

Ca să împartă toate timbrele antirevizioniste, cred că Stelian Popescu a tipărit cel puțin un milion de carnete. **ASTA INSEAMNA CINCI MILIOANE LEI.** Imprimațele nu-l costă mare lucru, fiindcă are tipografie, iar cartoanele le culege din rămășițe.

Carevasăzică, odată 29 milioane, plus 5 milioane, plus nu știi câte zeci de milioane adunate dela autorități. Și nicio cheltuială. **MILIOANELE ACESTEIA INTRA TOATE IN BUZUNARUL „MARELUI ROMÂN“ STELIAN POPESCU.**

Ceeace desgustă însă, ceeace înspăimântă și înfioară, este altceva: procedeul pe care-l folosește cu împărțirea timbrelor. Că de-ar merge direct la om, n'ar fi nimic, în definitiv. Plătești 17 lei, înjuri, scuipi și pleci. DAR STELIAN POPESCU IMPARTE CARNETE ANTIREVIZIONISTE ELEVILOR DE ȘCOALA, INCEPAND CU CEI DIN CLASA I-A PRIMARA.

Inchipuiți-vă ridicolul și jalea situației în care e pus elevul Văduva I. Nicolae, care se luptă cu nasul și cu alfabetul, când i se 'nmânează carnetul antirevizionist! Inchipuiți-vă indignarea părinților când își văd odorul cu carnetul tricolor în ghiozdan.

Dar ce să facă bieții oameni dacă așa zice don' Stelian Popescu? Indignarea li se topește în piept, ca atâtea alte indignări, ca atâtea alte necazuri, — și plătesc. Așa e românul: plătește. Ce își spune: „decât să am neajunsuri, mai bine plătesc 17 lei și dorm liniștit“! Asta e socoteala: 17 lei. El nu se gândește că alți 2—3 milioane de români plătesc câte 17 lei, că, prin urmare, din 17 lei se fac o sută de milioane, care intră în buzunarele veșnic flămânde ale lui Stelian Popescu.

Iar întreb: unde e morala lui Stelian Popescu? Unde e patriotismul, unde e naționalismul, unde creștinismul? Individul nu cruță nici copilul. Stelian Popescu a pângărit tot ce-am avut mai scump. Stelian Popescu speculează copilăria, negustorește bătrânețea, Stelian Popescu ne-a încălecat și ne mână cu nuiaua.

Stelian Popescu e Drapel și Stat, e Stăpân și Apostol.

Stelian Popescu e teroare, e holeră, e ciumă, e sifilis, e pai în ochi, e bătătură, e perceptor. Atmosfera e încărcată de el, ca de furtună în Iulie. Furtuna trece însă; Stelian Popescu stăruie. Din când în când sloboade trăsnete, lovește cu biciul și încasează. Nu ajung dările pe care le plătim către Stat, nu ajung timbrele Statului. Trebuie să-i plătim dări și lui Stelian Popescu. Toată țara îi este tributară. Vreau să spun: i-a fost. Fiindcă de vreo trei săptămâni de când am făcut din el crap la proțap și-l perpelim la jărăgaiul tuturor infamiilor pe

care le-a săvârșit în trista lui viață, — lumea s'a desmeticit. Și a băgat de seamă, că în locul bronzului la picioarele căruia fumegau fără întrerupere atâtea cădelnițe, — nu este decât un monstru alcătuit din puroi, din bălegar și din aurul pe care ni l-a luat direct sau prin copiii noștri sau prin copiii copiilor noștri.

Individul lucrează cu trei generații. Când poate le jefuiește pe câteșitrele, când nu, operează cu două contra una, sau cu una contra două, prin rotație. Așa că, până la urmă, Stelian Popescu lipește... timbrul și bucului și părintelui, și copilului. Familia devine antirevizionistă, plătește și blestemă.

De data asta, însă, i-am lipit noi o pecetie, una și bună: fierul roșu.

Stelian Popescu jefuitorul propriei sale familii

Mi-au trecut pe sub condei tot felul de canalii, tot felul de bandiți ai banului public, — dar până la Stelian Popescu n'am întâlnit nici unul care să-mi inspire atâta groază, atâta silă, atâta desgust, ca această spurcăciune „naționalistă”. Pentru că nu există în țara asta, atâta de plină totuși, de oameni fără scrupule față de autul ei și de poala ei încărcată cu tot belșugul pământului, — om mai fără de scrupule, fiară mai sălbătică, șarpe mai veninos ca Stelian Popescu.

Și ploșnița te lasă în pace după ce s'a umflat cu sângele tău. Banditul cel mai fioros, așteaptă întâi să faci semnul crucii și numai după aceea îți strivește țeasta. Cel mai sălbatic animal, are momente de duioșie. Tâlharul de drumul mare, are și el clipe când este generos și om. La pușcărie, eu am văzut pe unul din cei mai odioși criminalii plângând cu hohote, fiindcă Direcțiunea i-a interzis să-și vadă mama.

Numai Stelian Popescu nu are ceasuri de răgaz, ceasuri în care să își ispășească în gând toate păcatele și toate nemerniciile și toate ho-

file. Nici un gest de omenie, deși vorbește în numele ei; nici o milă față de simbriașii în spatele cărora se pitulă, n'a întins nimănui mâna, fără să se gândească la un profit material...

★

„Marele patriot și creștin”, nu numai că nu și-a ajutat rudele sărace, dar le-a mai și luat din puținul pe care îl aveau. Inchipuți-vă că Stelian Popescu, putred de bogat (numai la Băncile din Elveția are peste patru sute de milioane), S'A JUDECAT CU SORA LUI PENTRU CÂTEVA POGOANE DE PĂMÂNT DIN MOȘTENIREA PĂRINTEASCA ! Procesul s'a desbătut acum câțiva ani la judecătoria din comuna Crivina, jud. Prahova, Stelian Popescu fiind reprezentat prin avocatul și ginerele său No. 1, d. Al. Popescu-Necșești.

Dar ceea ce întrece orice închipuire, este tragedia pe care o îndură de peste douăzeci de ani soția dintâi a lui Stelian Popescu, mama fetelor lui, soacra acelor gineri, acelor pești ai peștelui, Al. Popescu-Necșești și Brăiloiu. Femeea a rămas pur și simplu pe drumuri. Din când în când se abate pe la „Universul”, dar Stelian Popescu nu-i dă nici un ban. Domnul director Brăiloiu se'ndură să-i strecoare câte odată un plic cu 500 sau 1000 de lei, apoi îi face semn să plece repede ca să nu se'ntâlnească pe coridor sau pe scări, cu „marele român”. Și femeea se'ntoarce acasă, într'o mahală îndepărtată a Capitalei, unde locuiește împreună cu o fostă servitoare, un apartament modest. Iar Stelian Popescu rămâne mereu la „postul” de îndrumător al moralei publice, de prim-patriot, de român premiul întâi, de naționalist cu cunună, de creștin frate cu Cristos !

Ce s'o fi petrecând oare în sufletul acelei femei când urcă scările palatului din Brezoianu, palatul fostului ei soț cu care a împărțit toate necazurile și toate bucuriile începutului ? S'o fi mai gândind ea la visurile pe care le-a'mpletit la căpătâiul copilului în nopți de veghe ? S'o mai fi gândid ea la Teodora Cazzavilan de ale cărei legături cu Ste-

lian Popescu nu se poate să nu fi știut? Ce s'o fi petrecând în amărîta ei inimă cînd se vede alungată de cel cu care și-a împărțit tinerețea, și de copilele, de propriile ei copile, pentru care a tremurat, pentru care a nădărdit, pe care le-a crescut, în timp ce Stelian Popescu pescuia în apele Teodorei un viitor atît de strălucit?!

Și uite că femeia, tace. Indură și tace. Nu se ridică, dreaptă și dîrză, în fața lui Stelian Popescu. Nu-l scuipe în crucea sprincenelor și nu-l ia de urechi în fața țării, ca să-l vadă bine țara și așa cum este. Își trăește singură o viață care a fost să fie tristă, în loc să se afle în mijlocul copiilelor, acum la vreme de bătrînețe. Cerșește pâinea, atît de pușină, atît de amară, dela unul care are prea multă și care nu înțelege să'ntindă o femeie semenului topit de foame și de desnădejde.

Femei și bărbați, tineri și bătrîni! Fiecare dintre noi a deschis ochii pe cea DINTĂI femeie fiecare femeie a avut cea DINTĂI iubire. Mulți dintre noi am avut începuturi chinuite, cu care am luptat alături de nevastă. Dar oamenii se ceartă. Iubirea se macină. Și vine alta, cu altă femeie. Nu se poate însă, ca să nu-ți rămîna în suflet, dacă ești om, o amintire caldă, o prietenie duloasă și îndepărtată, pentru femeia cu ajutorul căreia ai înfipt primul țaruș în drumul lung și greu al vieții. Oricare ar fi fost pricina despărțirii, ori de ce natură ar fi fost cearturile, oricît de grele cuvintele în momente de enevare, — nu se poate să nu păstrezi în suflet, fie și peste trecere de decenii, o amintire și o prietenie pentru ființa dela început. Nu se poate.

Totuși !...

Totuși, Stelian Popescu nu păstrează nici un sentiment omenesc pentru mama copiilelor lui, pentru femeia lîngă care și-a croit primele visuri. Cu imensa lui avere, putea să-i înlesnească o viață lipsită de grija zilei de mîine, putea să-i cumpere o casă, putea să-i plătească servitori și

îmbrăcăminte. Dar Stelian Popescu n'a fost nicio-dată generos. Stelian Popescu a aruncat în stradă pe mama copilelor lui. Iar copilele nu i-au sărit într'ajutor, iar ginerii, domnii pești ai peștelui, îi vără în palmă, ca la milogi, câteva sute de lei pe trimestru.

Lucrurile povestite aci, se pot controla. Am vrut să fac o vizită fostei soții a lui Stelian Popescu. M'am răzgândit. Nu am nici nervi, nici inimă pentru unele tragedii. Pot să comunic însă adresa numitei doamne, oricăruia dintre „bunii români” care omagiază pe Stelian Popescu odată pe săptămână. Pot să le mai dau și alte adrese, pot să le'n-tind în fața ochilor fel de fel de documente privitoare la diferite activități ale „marelui patriot”. Să văd dacă și pe urmă acești îmbătați cu apă rece mai pot semna un singur rând de laudă pentru marele ticălos...

...Să mă mai întorc spre Stelian Popescu și să-l mai întreb ceva? Astăzi, nu. Mi-e sufletul întors. De zece zile amân articolul acesta. Mi-era jale să-l scriu. Uite, am impresia materială că penița mea, se afundă ca un bisturiu într'un buboi, din care curge fără încetare sânge amestecat cu puroiu...

Stelian Popescu fiu denaturat

...Și totuși, Stelian Popescu a avut și el o mamă. Când am aflat, nu mi-a venit să cred. Să nu vă mirați: individul este atât de odios, atât de abject, atât de sălbăticil, încât nici nu mi-am închipuit că a putut să fie născut din om.

Ascultați, așadar, și dacă puteți, înțelegeți.

Acum câțiva ani, Stelian Popescu a pofit la el pe medicul casei, un tânăr de ispravă, și l-a rugat să consulte „pe o bătrână care se află într'o cameră la subsol, și căreia i-a slăbit foarte mult vederea”. Doctorul a coborât în pivniță unde a găsit zăcând într'o odală mizerabilă pe o biată femeie bătrână, care aproape că nu mai vedea. Omul a luat-o la spital, a îngrijit-o vreo zece zile (avea un catar)

apoi a adus-o îndărăt acasă, în subsol. Și i-a spus, vesel: „ei mătușică, să-i mulțumești frumos domnului Stelian Popescu, fiindcă dumnealui m'a trimis să te 'ngrijesc". Iar femeia, uitându-se într-o parte: „păi de ce să-i mulțumesc, maică? Stelian e doar băiatul meu!" Doctorul a făcut un cap de expresie. „Ce-ai spus?" — s'a crucit. „Am spus că Stelian Popescu e băiatul meu!" Omul a lăsat capul în jos, moale, a lăsat brațele în jos, moi, și s'a tăcut. Se prăbușise în el un monument și o credință. „Băiatul ei!" — a murmurat. Apoi a urcat scările la „marele român". Stelian Popescu l-a 'ntrebat, vesel: „ei, cum îi merge bătrânei, mă neică?" Doctorul privind-l în ochi: „Domnule Stelian Popescu, mama d-voastră s'a făcut bine". Iar după o pauză: „V'ași ruga să mă iertați, dar trebuind să plec în străinătate pentru un timp mai lung, n'o să vă mai pot fi de folos. Bună ziua".

Atât.

Vedeți? Nu sunt zgomotoase toate drumurile vieții cu toate întâmplările lor. Un accident fără proporții și fără urmări văzute, o întâlnire scurtă într'o pivniță, este mai adâncă și mai cuprinzătoare ca o viață de om. Pentru că în clipa asta, la încrucișarea asta de drumuri, omul cunoaște pe om, și se'ntâmplă una din două: sau așează, pios, o cunună la piciorul monumentului pe care și l-a ridicat în inima lui, — sau scuipă peste monument, rămânând cu o inimă pustie, în care nu va mai încăpea niciodată un altar.

Doctorul acela tânăr, entuziast, încrezător, își făcuse din Stelian Popescu un idol, îl credea mare, generos, bun, milostiv, așa cum îl cred atâția români care nu-l cunosc, care nu-i cunosc toate neomeniile. Și deodată, tânărul medic află că femeia aceia bătrână, ținută într'o cameră de servitori, hrănită din mâncarea slugilor, — este mama lui Stelian Popescu, este mama groaznicului patriot! Este femeia care l-a purtat în pânțece, care l-a hrănit cu laptele și cu sângele ei, care l-a apărut de foc, care l-a stins cărbuni în pahar când pe băiat îl durea capul, care l-a purtat degetul peste semnele abecedarului, care a tremurat de îngrijorare și de spaimă când l-a închis pe Stelian Popescu fiindcă dezertase din armată.

După ce l-a murit tovarășul de viață, la cine putea să tragă biata femeie? La copilul cel mai înstărit, firește. La copilul cel mai bogat și cel mai drag, la boerul familiei, la fala neamului ei.

„Boerul” Stelian Popescu fiindcă dezertase. Dar a trimis-o la subsol, să trăiască de-avaiama cu slugile.

„Și iar măntorc spre Stelian Popescu, și iar îl întreb: „Cine mai crezi, fiară? Unde este Dumnezeuul tău, familia ta, credința ta? Ai aruncat în stradă pe întâia ta nevastă, iar din propria ta mamă ai făcut o slugă ca oricare alta; ți-ai jегmănit neamurile; ai speculat tricolorul, ai traficată cu sfânta cruce, ai jefuit morții dela Costești, șoarece de prescură. Cui te închini, la cine te rogi, pe cine blestemi?”

Nu ai pe nimeni, Stelian Popescu. Nu ai pe nimeni, nici pe pământ, nici în ceruri, nici în iad. Și iadul te refuză, o să vezi.

N'ai nici o pârghie sufletească, nici un suport moral, ești singur în lumea lui Dumnezeu, și slab. Te-am scos la mal, Stelian Popescu, și te sbați, te perpelești în soare. Ți-a ajuns sufletul în gușe. Degeaba smiorcâl, degeaba ceri ajutorul „țării”. Nu mai e nimic de făcut. E o scadență pentru toate.

★

Ar trebuie să ne fie milă de un om în agonie. Dar Stelian Popescu nu e om. Stelian Popescu n'a fost îndurător cu nimeni, lui Stelian Popescu nu i-a fost milă de nimeni. El nu s'a închinat nici lui Dumnezeu, nici mamei lui, ci numai banului și Puterii. Ca să ajungă să aibe bani și putere, Stelian Popescu n'a cruțat nimic și pe nimeni. Prea puțin i-a păsat de lacrimile și mormintele peste care a trecut în goana lui după aur; blestemele surorii lui cu care s'a judecat pentru câteva pogoane de pământ, nici nu le-a auzit; și n'a putut să vadă lacrimile ce se scurgeau din ochii aproape orbi ai mamei lui. Nu s'a uitat în sus să vadă cerul, nu s'a uitat în lături să vadă oamenii, nu s'a uitat în el însuși, să-și caute sufletul copilăriei și inima care se hrănește cu sângele mamei, pe care a făcut-o slugă.

Bani și Putere prin orice mijloace, — iată deviza lui Stelian Popescu.

Acuma, însă, „marele patriot” e un om sfârșit. Bani are, — căcălău. Dar la ce-i folosesc? Stelian Popescu a îmbătrânit. Mai aies de-o lună incoace, e topit. Știu: ar da bucuros toată averea, numai să mai fie ce-și inchipuia că este, până am început să-l scărmanăm: Apostol! Degeaba, l-am mâncat monumentul.

BIBLIOTECĂ
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ

Prețul Lei 3.

VERIFICAT

VERIFICAT
2017